

АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО ТА АДМІНІСТРАТИВНА ДІЯЛЬНІСТЬ

І.В. Зозуля

доктор юридичних наук,
старший науковий співробітник
(Харківський національний
університет внутрішніх справ)

УДК 342.518 : 354.31(477)

НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ КАБІНЕТОМ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ ПИТАНЬ ДІЯЛЬНОСТІ ТА РЕФОРМУВАННЯ МВС УКРАЇНИ: ОСТАННІ ТЕНДЕНЦІЇ

Здійснено аналіз теоретичних і нормативно-правових засад регулювання Кабінетом Міністрів України питань діяльності та реформування МВС України, визначено специфіку та останні тенденції правового забезпечення МВС України, а також обґрунтовано напрямки його удосконалення.

Ключові слова: *нормативно-правове регулювання, Кабінет Міністрів України, діяльність та реформування, МВС України*

Постановка проблеми. Кабінет Міністрів України, як вищий орган у системі органів виконавчої влади, згідно з частинами 1 і 2 ст. 50 Закону України «Про Кабінет Міністрів України» від 07.10.2010 р. № 2591–VI [1], видає обов'язкові для виконання акти нормативного характеру – постанови і розпорядження, які певною мірою стосуються діяльності та реформування Міністерства внутрішніх справ України. Так, наприклад, Кабінетом Міністрів України станом до травня поточного року усього було видано 307 подібних документів, які стосуються різних сфер діяльності та реформування Міністерства – реорганізації деяких територіальних органів; перерозподілу деяких видатків державного бюджету, передбачених Міністерству внутрішніх справ на відповідний рік; реорганізації мережі вищих навчальних закладів Міністерства внутрішніх справ; проведення експерименту з підготовки фахівців для Міністерства внутрішніх справ; призначення певних осіб заступниками Міністра внутрішніх справ України та їх звільнення; питань колегії Міністерства внутрішніх справ тощо.

Разом із тим, на нашу думку, найбільш важливими з цього переліку постанов і розпоряджень є ті, що мають організаційно-структурні ознаки, оскільки саме таким реорганізаційним шляхом Кабінет Міністрів України активно впливає на зміни як структури МВС України, так і державної політики «у сфері захисту прав і свобод людини і громадянина, власності, інтересів суспільства і держави від злочинних посягань, боротьби зі злочин-

ністю, розкриття та розслідування злочинів, охорони громадського порядку, забезпечення громадської безпеки, безпеки дорожнього руху, а також формування державної політики у сферах міграції (імміграції та еміграції), у тому числі протидії нелегальній (незаконній) міграції, громадянства, реєстрації фізичних осіб, біженців та інших визначених законодавством категорій мігрантів», яку згідно з ч. 3 Положення про Міністерство внутрішніх справ України, затвердженого Указом Президента України від 06.04.2011 р. № 383/2011 [2], проводить Міністерство внутрішніх справ України.

У 2008 році ми вже піддавали детальному аналізу структурну раціональність і організаційну функціональність центрального апарату МВС України як системної ознаки та умов його результативної діяльності в період реформування системи МВС України [3, с. 334–360], зокрема, розглядаючи нормативно-правові засади створення в ньому цілої низки департаментів. Разом із тим перебіг часу, зміни політичної та економічної складової в державі, а також необхідність уточнення основних завдань діяльності та реформування Міністерства внутрішніх справ України викликають нагальну потребу в перегляді його структури. Наразі таким останнім цільовим нормативно-правовим актом у цьому напрямку є Постанова Кабінету Міністрів України «Про визнання такими, що втратили чинність, деяких постанов Кабінету Міністрів України з питань діяльності Міністерства внутрішніх справ» від 13.06.2012 р. № 533 [4], *аналіз актуальності та дієвості якої й становить мету цієї статті.*

Виклад основного матеріалу. Слід зазначити, що, по-перше, Кабінет Міністрів України, починаючи з 1992 року, тільки один раз спеціальним цільовим призначенням визнавав такими, що втратили чинність, деякі власні акти стосовно МВС України, але це торкалось безпосередньо діяльності вищих навчальних закладів МВС України (Постанова від 15.12.2005 р. № 1119) [5]. По-друге, скасування власних постанов саме з питань діяльності та реформування Міністерства внутрішніх справ України раніше відбувалося позасистемно, не пакетно, тому така його практика є досить незвичною. І, по-третє, видаючи означену Постанову, Кабінет Міністрів України за звичною практикою не вдався до вступної частини, де оприлюднив би причини визнання власних колишніх постанов з питань діяльності та реформування Міністерства внутрішніх справ України такими, що втратили чинність. Саме останнє під час реформування МВС України було би не тільки доцільним за відсутності нової Концепції реформування Міністерства внутрішніх справ України, але й допомогло у визначенні замислу подальшої стратегії та тактики Кабінету Міністрів України з цього питання.

Тим більше, що 21.03.2012 року пунктом 5 Постанови «Про визнання такими, що втратили чинність, деяких актів Кабінету Міністрів України» № 218 [6] *Кабінет Міністрів України взагалі визнав нечинною базову Концепцію розвитку системи Міністерства внутрішніх справ 1996 року*, нічого не запропонувавши на її заміну та залишивши Міністерство внутрішніх справ без будь-якої концепції.

Але якщо анулювання означеної Концепції зразка 1996 року поставило «в тупик» фактично тільки науковців і пройшло майже непомітно для

практичних працівників системи МВС України, то сьогодні з приводу видання Постанови № 533 у засобах масової інформації здійнялася полеміка стосовно долі підрозділів, що ліквідовуються. Нез'ясованими все ще перебувають питання працевлаштування тепер вже колишніх працівників означених підрозділів, а також правонаступність за їх функціями, які не можуть просто так стати ліквідованими. Зокрема, поки ще цілком очевидно, що з огляду на загальну тенденцію проголошеної реорганізації правоохоронних органів за Указом Президента України «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 15 лютого 2008 року «Про хід реформування системи кримінальної юстиції та правоохоронних органів» від 08.04.2008 р. № 311/2008 [7], на нашу думку, ДСБЕЗ разом із податковою міліцією може бути перетворена у фінансову поліцію, але зі збереженими функціями; УКМСД – у ювенальну службу поза системою МВС України, де може перебувати й експертна служба з цивільними експертами.

Разом із тим, згідно з уже згаданою *Концепцією розвитку системи Міністерства внутрішніх справ 1996 року*, яка фактично «животіла» цілих 16 років, суспільство при реформуванні кримінальної міліції, від Державної служби боротьби з економічною злочинністю, кримінальної міліції у справах неповнолітніх та експертно-криміналістичної служби *очікувало зосередження зусиль* «у найбільш криміногенних і важливих для економіки держави сферах, на посиленні боротьби з хабарництвом, порушеннями правил здійснення валютних операцій, розкраданням на підприємствах, в установах та організаціях незалежно від форм власності, злочинами у банківській і фінансовій сферах, на легалізації злочинних прибутків, удосконаленні форм і методів викриття злочинної діяльності у сфері економіки». Вочевидь, що при відміні Концепції перспектива вирішення цих питань у майбутньому залишилася відкритою.

1. Так, *Державна служба боротьби з економічною злочинністю* за Постановою Кабінету Міністрів України № 510 [8] у структурі МВС України перебувала з 05.07.1993 року. Її головними завданнями (п. 3) було визначено: своєчасне припинення злочинів у галузі економіки та запобігання їм; аналіз і прогнозування криміногенних процесів в економіці та своєчасне інформування про них органів виконавчої влади; виявлення та припинення фактів порушення прав інтелектуальної власності; виявлення причин і умов, які сприяють вчиненню правопорушень у галузі економіки, та вжиття заходів до їх усунення.

Слід зазначити, що за час існування, *за визнанням того ж Кабінету Міністрів України*, ДСБЕЗ багато зробила у напрямку боротьби з економічною злочинністю, наприклад, з протидії: тіньовому виготовленню та обігу спирту й алкогольних напоїв [9]; незаконних операцій із землею, у т.ч. із приватизацією землі [10]; хабарництва тощо.

Можна також нагадати, що й сам Кабінет Міністрів України, як суб'єкт законодавчої ініціативи, ще 18.07.2002 р., розуміючи значення для держави такої служби, виступив ініціатором подання Проекту Закону про боротьбу з економічною злочинністю (реєстр. № 2013) [11], за текстом якого, зокрема, зазначалося, *що економічний злочин – це передбачене Кри-*

мінальним кодексом України суспільно небезпечне діяння, що посягає на майно та майнові права фізичних і юридичних осіб під час провадження господарської чи службової діяльності; *економічна злочинність* – це сукупність злочинів у сфері господарської, службової діяльності та інші злочини у сфері економіки; *підрозділи, які здійснюють боротьбу з економічною злочинністю* – це структурні підрозділи правоохоронних органів, що відповідно до закону здійснюють боротьбу з економічною злочинністю, тощо.

Більше того, до *системи підрозділів, що здійснюють боротьбу з економічною злочинністю, тоді прямо пропонували включити*: підрозділи ДСБЕЗ та спеціальні підрозділи боротьби з організованою злочинністю МВС України; підрозділи контррозвідувального захисту економіки і транспортного комплексу Центрального управління і регіональних органів та спеціальні підрозділи боротьби з корупцією і організованою злочинністю СБ України; підрозділи податкової міліції та підрозділи боротьби з відмиванням доходів, одержаних злочинним шляхом, ДПА України; підрозділи боротьби з контрабандою та порушенням митних правил Державної митної служби України; підрозділи військової Служби правопорядку (ст. 4).

І хоча означений Проект Закону про боротьбу з економічною злочинністю [11] ще 10.01.2003 р. було відкликано, але певне раціональне зерно в ньому все-таки було, тому здається, що теперішня Постанова Кабінету Міністрів України «Про визнання такими, що втратили чинність, деяких постанов Кабінету Міністрів України з питань діяльності Міністерства внутрішніх справ» від 13.06.2012 р. № 533 [4], ліквідує ДСБЕЗ, фактично у цьому питанні надає певні, сьогодні ще остаточно не з'ясовані преференції іншим правоохоронним органам, у тому числі й з оголошеного переліку.

2. У свою чергу, *Кримінальна міліція у справах дітей* (до 2007 р. – у справах неповнолітніх) була створена (за сьогодні вже не чинною згідно з [4]) Постановою Кабінету Міністрів України «Про створення кримінальної міліції у справах дітей» від 08.07.1995 р. № 502 [12]; більше того – відповідно до наразі чинного Закону України «Про органи і служби у справах дітей та спеціальні установи для дітей» від 24.01.1995 р. № 20/95–ВР [13], абз. 2 ч. 1 ст. 1 якого прямо регламентує, що серед інших органів «здійснення соціального захисту дітей і профілактики серед них правопорушень покладається в межах визначеної компетенції на ...кримінальну міліцію у справах дітей органів внутрішніх справ; приймальники-розподільники для дітей органів внутрішніх справ».

Для цього у ст. 5 «Кримінальна міліція у справах дітей» Закону України [13] більш ніж детально було прописано її статус – «кримінальна міліція у справах дітей є складовою частиною кримінальної міліції органів внутрішніх справ і створюється на правах самостійного підрозділу в головних управліннях Міністерства внутрішніх справ України в Автономній Республіці Крим, місті Києві, Київській області, управліннях Міністерства внутрішніх справ міста Севастополя, областей, управліннях внутрішніх справ Міністерства внутрішніх справ України на транспорті та Міністерстві внутрішніх справ України», та конкретизовано її двадцять дев'ять обов'язків. А також зазначено, що кримінальна міліція у справах дітей ви-

конує й інші обов'язки та має інші права, передбачені чинним законодавством.

Більше того, Закон [13], визначаючи правові основи діяльності органів і служб у справах дітей та спеціальних установ для дітей, на які покладено здійснення соціального захисту і профілактики правопорушень серед осіб, які не досягли вісімнадцятирічного віку, взагалі прийнято відповідно до Конституції України та міжнародної Конвенції ООН про права дитини від 20.11.1989 р., ратифікованої Постановою Верховної Ради України 27.02.1991 р. І ліквідація Кабінетом Міністрів України підзаконним актом [4] кримінальної міліції у справах дітей, існування якої прописано в Законі, є нонсенсом.

Тепер вже виглядає непослідовним і призначення Кабінетом Міністрів України Міністерства внутрішніх справ України (а фактично – підрозділів кримінальної міліції у справах дітей) відповідальним за План заходів з виконання у 2012 році Загальнодержавної програми «Національний план дій щодо реалізації Конвенції ООН про права дитини» на період до 2016 року за розпорядженням від 31.05.2012 р. № 329–р [14]. Зокрема, відповідальним за проведення серед дітей роз'яснювально-профілактичної роботи із запобігання наслідкам наркотичної залежності; проведення комплексу загальнодержавних оперативно-профілактичних заходів «Літо-2012» з метою попередження правопорушень серед дітей та стосовно них, забезпечення належного громадського порядку, безпеки дітей і громадян на території закладів відпочинку та оздоровлення, та інших заходів відповідно до Плану. При цьому зрозуміло, що теперішня ліквідація Кабінетом Міністрів України підрозділів кримінальної міліції у справах дітей у структурі МВС України ставить під загрозу у 2012 році виконання названої Загальнодержавної програми «Національний план дій щодо реалізації Конвенції ООН про права дитини» на період до 2016 року.

Врозріз з таким рішенням Кабінету Міністрів України йдуть і недавні факти визнання Кабінетом Міністрів України позитивних результатів діяльності кримінальної міліції у справах дітей – так, на офіційному веб-сайті «Урядовий портал» за 02.06.2009 р. йдеться про вивчення представниками турецької поліції досвіду українського МВС у попередженні злочинів проти дітей; за 30.05.2011 р. – про брифінг МВС України щодо протидії безпритульності, втягуванню неповнолітніх у злочинну діяльність; за 20.04.2012 р. – про початок семінару щодо профілактики злочинності серед неповнолітніх та ін.

І зовсім не зайвим було би тут нагадати, що середньостатистичне навантаження на одного працівника служби до її ліквідації складало від 3 до 3,5 тис. дітей у містах, та близько 4 тисяч у сільській місцевості. Сьогодні в державі відразу проблемними стають організація та проведення профілактичної роботи щодо попередження негативних явищ серед дітей; виявлення та притягнення до відповідальності дорослих осіб, які вчиняють стосовно неповнолітніх протиправні дії; розкриття злочинів, вчинених неповнолітніми та стосовно них; розшук дітей, що зникли безвісти, самовільно залишили сім'ю чи навчально-виховні заклади.

3. Щодо *експертної служби Міністерства внутрішніх справ*, то вона була створена відповідно до п.1 Постанови Кабінету Міністрів України «Про утворення експертної служби Міністерства внутрішніх справ» від 20.06.2000 р. № 988 [15] на базі Державного науково-дослідного експертно-криміналістичного центру Міністерства внутрішніх справ і експертно-криміналістичних підрозділів при головних управліннях Міністерства внутрішніх справ у Криму, м. Києві, Київській області, управлінні Міністерства внутрішніх справ в областях, м. Севастополі і на транспорті. Одночасно пунктом 2 Постанови [15] затверджувалося й Положення про експертну службу Міністерства внутрішніх справ.

Слід зазначити, що в Положенні *основними завданнями експертної служби визначалися надзвичайно важливі для правоохоронної системи держави роботи*: судово-експертне та техніко-криміналістичне забезпечення діяльності органів внутрішніх справ, інших правоохоронних органів із запобігання, виявлення, розкриття і розслідування злочинів та інших правопорушень; провадження науково-дослідної діяльності у сфері судово-експертного і техніко-криміналістичного забезпечення; проведення експертизи та досліджень за кримінальними, цивільними та арбітражними справами, а також досліджень у позасудовому провадженні, виконання інших робіт у межах своєї компетенції; експлуатаційно-технічне та метрологічне забезпечення техніко-криміналістичних засобів органів внутрішніх справ; забезпечення ведення загальнодержавного криміналістичного обліку; участь у розробленні техніко-криміналістичних засобів та забезпечення їх використання у практичній діяльності.

Вочевидь, що скасування означеного Положення, навіть при залишеній існувати експертній службі Міністерства внутрішніх справ, за Постановою Кабінету Міністрів України «Про визнання такими, що втратили чинність, деяких постанов Кабінету Міністрів України з питань діяльності Міністерства внутрішніх справ» від 13.06.2012 р. № 533 [4], унеможливає її функціонування. Так, сьогодні невизначеними є призначення, структура, нормативна база, основні та поточні завдання, права, організаційне та методичне керівництво діяльністю, принципи керівництва, засади фінансування та матеріально-технічного забезпечення експертної служби тощо. З цього можна стверджувати, що експертна служба Міністерства внутрішніх справ на невизначений період фактично стала недієздатною.

4. На закінчення аналізу актуальності та дієвості Постанови Кабінету Міністрів України [4] можна додати, що вона, ліквідуючи ДСБЕЗ, УКМСД та позбавляючи нормативно-правового статусу експертну службу, *конфліктує з нещодавнім Указом Президента України «Про затвердження Положення про Міністерство внутрішніх справ України» від 06.04.2011 р. № 383/2011* [2]. В останньому хоча й не йдеться безпосередньо про завдання МВС України щодо боротьби з економічною злочинністю, але більш ніж детально регламентовано завдання зі здійснення профілактичних заходів «з дітьми, які перебувають на обліку в органах внутрішніх справ, а також щодо запобігання злочинам та іншим правопорушенням...» (п. 24); вживання «у межах компетенції... заходів щодо запобігання дитячій бездогля-

дності, правопорушенням серед дітей, а також здійснення розшуку дітей, які зникли безвісти» (п. 29); здійснення «в межах, визначених законодавством, контроль за дотриманням вимог законодавства щодо опіки, піклування над дітьми-сиротами та дітьми, позбавленими батьківського піклування, здійснює в межах компетенції заходи соціального патронажу щодо дітей, які відбували покарання у вигляді позбавлення волі» (п. 30) – що входять до компетенції тепер вже колишнього УКМСД.

Те саме можна сказати й про такі завдання МВС України, як організація «проведення судової експертизи у кримінальних, адміністративних, цивільних та господарських справах, а також досліджень у позасудовому провадженні за матеріалами оперативно-розшукової діяльності та інших процесуальних дій» (п. 17); забезпечення «в установленому порядку участі спеціалістів *Експертної служби* МВС України в оперативно-розшукових заходах, слідчих та інших процесуальних діях» (п. 19); ведення «бази даних реєстру атестованих *судових експертів Експертної служби* МВС України, у встановленому порядку передає інформацію до державного Реєстру атестованих *судових експертів*» (п. 20); організація «роботи *Експертно-кваліфікаційної комісії* МВС України із присвоєння, позбавлення та підтвердження особам кваліфікації судового експерта з правом проведення певного виду судової експертизи, присвоєння чи позбавлення кваліфікаційних класів *судового експерта*, а також роботу з надання та позбавлення права участі як спеціаліста у проведенні слідчих дій і оперативно-розшукових заходів, надання, позбавлення та підтвердження права самостійного проведення спеціальних вибухотехнічних робіт та видає відповідні свідоцтва» (п. 21); забезпечення «підготовки, перепідготовки, спеціалізації та підвищення кваліфікації *судових експертів*, спеціалістів-криміналістів і спеціалістів-вибухотехніків за напрямками діяльності» (п. 22); «організовує в межах компетенції науково-методичне забезпечення *судово-експертної діяльності*» (п. 50) – що входять до компетенції сьогодні безстатусної експертної служби МВС України.

Висновки. У цілому слід сподіватися, що проведений аналіз буде врахований при подальшому нормативно-правовому регулюванні Кабінетом Міністрів України питань діяльності та реформування МВС України.

Бібліографічні посилання

1. Про Кабінет Міністрів України : Закон України від 07.10.2010 р. № 2591–VI // ВВР України. – 2011. – № 9. – Ст. 58.
2. Про затвердження Положення про Міністерство внутрішніх справ України : Указ Президента України від 06.04.2011 р. № 383/2011 // Офіційний вісник України. – 2011. – № 29. – Ст. 1222.
3. Зозуля І. В. Теорія і практика реформування системи МВС України : монографія / І. В. Зозуля. – Х., 2008.
4. Про визнання такими, що втратили чинність, деяких постанов Кабінету Міністрів України з питань діяльності Міністерства внутрішніх справ : Постанова Кабінету Міністрів України від 13.06.2012 р. № 533 // Офіційний вісник України. – 2012. – № 45. – Ст. 1766.
5. Про визнання такими, що втратили чинність, деяких актів Кабінету Міністрів України з питань діяльності вищих навчальних закладів Міністерства внутрішніх справ : Постанова Кабінету Міністрів України від 15.12.2005 р., № 1119 // Офіційний вісник

України. – 2005. – № 50. – Ст. 3128.

6. Про визнання такими, що втратили чинність, деяких актів Кабінету Міністрів України : Постанова Кабінету Міністрів України від 21.03.2012 р. № 218 // Офіційний вісник України. – 2012. – № 22. – Ст. 838.

7. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 15 лютого 2008 року «Про хід реформування системи кримінальної юстиції та правоохоронних органів» : Указ Президента України від 08.04.2008 р. № 311/2008 // Офіційний вісник України. – 2008. – № 27. – Ст. 838.

8. Про утворення Державної служби боротьби з економічною злочинністю : Постанова Кабінету Міністрів України від 05.07.1993 р. № 510 // ЗП України. – 1994. – № 2. – Ст. 30.

9. МВС: Державна служба боротьби з економічною злочинністю протидіє тіншовому виготовленню та обігу спирту й алкогольних напоїв [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.kmu.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=243088830&cat_id=244314797. – 29.09.2009.

10. Державна служба боротьби з економічною злочинністю [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://fbc.net.ua/news/tax_and_levies/Derzhavna_sluzhba_borotbi_z.html. – 18.10.2007.

11. Проект Закону про боротьбу з економічною злочинністю (реєстр. № 2013 від 18.07.2002 р. / н.д. Кінах А. К.) / doc_22781.rtf [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb_n/webproc34?id=&pf3511=12819&pf35401=22781.

12. Про створення кримінальної міліції у справах дітей : Постанова Кабінету Міністрів України від 08.07.1995 р. № 502 // ЗП України. – 1995. – № 9. – Ст. 237.

13. Про органи і служби у справах дітей та спеціальні установи для дітей : Закон України від 24.01.1995 р. № 20/95-ВР // ВВР України. – 1995. – № 6. – Ст. 35.

14. Про затвердження Плану заходів з виконання у 2012 році Загальнодержавної програми «Національний план дій щодо реалізації Конвенції ООН про права дитини» на період до 2016 року» : Розпорядження Кабінету Міністрів України від 31.05.2012 р. № 329-р [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/329-2012-%D1%80>.

15. Про утворення експертної служби Міністерства внутрішніх справ : Постанова Кабінету Міністрів України від 20.06.2000 р. № 988 // Офіційний вісник України. – 2000. – № 25. – Ст. 1055.

Зозуля І. В. Правове регулювання Кабінетом Міністрів України впроросов деятельности и реформирования МВД Украины: последние тенденции. Осуществлен анализ теоретических и нормативно-правовых принципов регулирования Кабинетом Министров Украины вопросов деятельности и реформирования МВД Украины, выявлена специфика и последние тенденции правового обеспечения МВД Украины, а также обоснованы направления его усовершенствования.

Ключевые слова: *нормативно-правовое регулирование, Кабинет Министров Украины, деятельность и реформирование, МВД Украины.*

Zozulia I. V. Legal regulation by the Cabinet of Ministers of Ukraine of matters of activities and reform of the MIA of Ukraine: recent trends. The Cabinet of Ministers of Ukraine as the highest authority in the executive branch, according to the Law of Ukraine "On the Cabinet of Ministers of Ukraine" published binding normative acts – regulations and directives that in due measure and relate to the activities and reform of the Ministry of Internal Affairs Ukraine.

For example, the Cabinet of Ministers of Ukraine as of May this year to all issued a 307 similar documents relating to different areas and reform of the Ministry – the reorganization of some local authorities, the redistribution of some of the state budget allocated to the Ministry of Internal Affairs for the relevant year, the reorganization of Higher educational institutions of the Ministry of Internal Affairs, the experiment of training for the Ministry of Internal Affairs, the appointment of certain persons as Vice-Minister of Internal Affairs of Ukraine and their release, on board of the Ministry of Internal Affairs, etc.

However, in our opinion, the most important of the list of decisions and orders are the

ones bearing the organizational and structural features, since this reorganization by the Cabinet of Ministers of Ukraine actively affect change as the structure of the Interior Ministry of Ukraine, and certainly public policy "in the protection of the rights and freedoms of citizens, property and interests of state and society from criminal offenses to combat crime, detection and investigation of crime, public order, public safety, road safety and public policy in the areas of migration (immigration and emigration), including combating illicit (illegal) migration, citizenship, registration of physical persons, refugees and other categories of workers defined by law", which according to the Regulation of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine, approved by the Decree of the President of Ukraine, conducted by the Ministry of Internal Affairs of Ukraine.

We are subjected to a detailed structural analysis of rationality and organizational functionality central MIA of Ukraine as systemic signs and conditions of productive activity during the reform of the Interior Ministry of Ukraine, in particular, considering the legal principles of creation in it of a number of departments. However, the passage of time, changes in the political and economic part of the state, and the need to clarify the basic objectives of the reform and the Ministry of Internal Affairs of Ukraine, causing an urgent need to revise its structure. Currently, this last target legal act in this direction Cabinet of Ministers of Ukraine "On recognition invalidated some Resolutions of the Cabinet of Ministers of Ukraine on the activities of the Ministry of Internal Affairs" analysis of the relevance and effectiveness and which is the purpose of this article.

The analysis of the theoretical and normative basis for regulating the Government of Ukraine on the activities and reform of the Interior Ministry of Ukraine established the specificity of the latest trends and legal support of MIA of Ukraine and reasonable directions of its improvement.

The analysis will be included in future the legal regulation of the Cabinet of Ministers of Ukraine on the activities and reform of the MIA of Ukraine.

Keywords: *legal regulation, Cabinet of Ministers of Ukraine, activities and reform, Ministry of Internal Affairs of Ukraine.*

Надійшла до редакції 17.02.2013

В.П. Кононець

кандидат юридичних наук
(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)

УДК 342.9 : 351.74

УДОСКОНАЛЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ МІЛІЦІЇ З ОХОРОНИ ГРОМАДСЬКОГО ПОРЯДКУ ТА БЕЗПЕКИ В АЕРОПОРТАХ

Розглянуто особливості здійснення охорони громадського порядку та забезпечення безпеки в аеропортах підрозділами міліції, зазначено про необхідність посилення адміністративно-правового контролю працівниками міліції в аеропортах.

Ключові слова: *охорона громадського порядку, забезпечення безпеки в аеропортах, надзвичайні події на території аеропорту.*

Постановка проблеми. Актуальність і важливість зазначеного питання пов'язані з використанням працівниками міліції сучасних форм та методів, що дозволить успішно виконувати визначені функції з охорони громадського порядку, громадської безпеки та профілактики злочинності